

det vel ikke en for drifstig Paastand, at de for en Deel ere et mixtum compositum af den flanderiske Karrehest og mere eller mindre forædlet engelsk Blod, som mulig allerede er lavet flere Generationer tidligere.

At Hingste af saadan Origin ikke kunne udøve, endog kun en forbigaaende heldig Indflydelse paa Landets Hesteavl, behøver jeg ikke nærmere at oplyse, endstige at de, som Lovens § 23 fordrer, „skulde kunne virke til en Forædling af Landets Hesterace, som kan holde sig i flere Slægtfølger;“ hvorimod der let fremkommer Caricaturer, naar begge Stamraces heterogene Egenskaber efter saadanne Blandinger nedarves paa Afkommet i en uheldig Sammensætning.

Omendkjøndt Virkningen paa Jyllands Hesteavl paa Grund af den stedse aftagende Søgning i og for sig bliver ringe og mindre skadelig, maa jeg dog tilraade at standse med Indkjøbet af flere, hvortil mulig de, som have Fordeel af at bringe dem paa de fremmede Markeder, hvor de ved deres Exterieur dupere Kjøberne, ville tilraade, da det er bitterligt, at der hidtil er tjent mange Penge paa disse „Blændere,“ hvilket imidlertid neppe vil vare længe og maastee skade vor Handel i Fremtiden, naar Udlandet kommer under Veir med, hvad de indeholde. I Kjøbenhavn og paa Derne har man allerede faaet Dinene op, og de sjællandske Hestehandlere kjøbe dem nu kun undtagelsesviis, medens de for faa Aar siden reve dem bort. (Distigaard: Maa jeg bede om Ordet?).

Efter at have anført denne Ofsatning af de praktiske Resultater og Erfaringer om Dorsfhire-Heste i Landstutteriet, maa jeg henlede Opmærksomheden paa Landstutmesterens Ofsatning, der findes i den sidst udkomne Rapport fra 1856 og lyder saaledes: „Landstutteriet nyder Tillid og staaer i Yndest hos Dybrætterne.“ Jeg skal afholde mig fra at yttre Noget herom, men forinden jeg slutter, maa jeg tillade mig at sige nogle Ord om Forholdene ved det hvidsfødte Stod. Det er en af Stamstutteriets Opgaver at ophjælpe og conservere den hvide Race, det skeer mindre i Interesse af Landets Hesteavl, men meest eller ene og alene fordi denne

gamle Race nyder en national Bevillie; det vilde bedrøve Mange, om ogsaa den skulde gaae tilgrunde. Man antog i sin Tid, at Stamstutteriet bedst vilde kunne værne om den, og derfor overdrog man Omsorgen til dette, uagtet det ellers maa synes naturligt og rettest, at den kongelige Staldetat selv drager Omsorg for denne Races Fremme og Bevaring. Nu see vi af den kongelige Stutmesters Rapport, at han for at bevare dette Stod, hvis væsentligste Egenskab bestaaer i Løddets Reenhed, og ikke blot for at skaffe sig Afkom deraf, men for at conservere Stoddet, har grebet til et Middel, som med Hensyn til Conservationen af Løddets Reenhed forekommer mig at være det Alleruheldigste, man kunde anvende, nemlig at parre de hvide Hopper med Hingste, der ikke ere hvidsfødte, s. Ex. med graae Hingste, og man har sagt mig, jeg har hørt det fra en Rilde, paa hvis Paalidelighed jeg ikke tør udsætte Noget, men maa dog tilføie, at jeg ikke har funnet finde det antydet i Stutteribogen for 1857 at der til hvidsfødte Hopper er benyttet endogsaa en sortbrun, for ikke at sige en sort Hingst. Er dette skeet, da forekommer det mig at være et altfor drifstigt Forsøg paa at gjøre Sort til Hvidt, det kan neppe anbefales. (Stor Munterhed). Ja! de Herrer lee ad det, men det er dog i meer end een Henseende bedrøveligt. Det Bedrøvelige ligger ogsaa deri, at en Mand, som var bekendt for en hæderfuld Virksomhed her i Kjøbenhavn, og som i mange Aar har beklædt en Post som Lærer paa Veterinairskolen, blev flyttet og lod sig flytte til en Stilling, hvor det ikke gaaer ham godt. Det skee paa en Tid, i hvilken det at være Professor blev anset for at være nok og Beviis for, at man var dygtig ikke alene i sit eget Fag, men ogsaa skiftet til at indtage hvilkensomhelst Stilling. Ved at gjøre Professoren til Landstutmester bragte man Manden i samme Stilling som dens, der hele sit Liv igjennem har siddet paa en Stol og saa bliver sat paa en Hest, vil man ikke falde af, saa maa der Mere til. Ligeoverfor disse Forhold er det mærkeligt at finde, at den ærede Landstutmester, om hvis gode Villie med Hensyn til Løsningen af de Opgaver der ere stillede ham, der ikke hos mig er mindste Tvivl,